2012-10-RE

CAUSA 2012-10-RE

Sentència del Tribunal Constitucional del 7-9-2012 relativa al recurs d'empara 2012-10-RE

Número de registre 196-2012. Recurs d'empara

Sentència del 7 de setembre del 2012

BOPA núm. 45, del 19 de setembre del 2012

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 16 d'abril del 2012, per la representació processal del Sr. Guy Victor Llansol, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra els autes del 14 de desembre del 2011 i del 22 de març del 2012, dictats pel president del Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a la presumpció d'innocència i a un judici de durada raonable, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i, atès que demana al Tribunal Constitucional que admeti aquest recurs d'empara, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions objecte de recurs, que retrotregui les actuacions al moment processal anterior al pronunciament de l'aute del 14 de desembre del 2011 per tal que es dicti una resolució ajustada a dret i que declari la responsabilitat de l'Estat com a conseqüència d'un funcionament anormal de l'Administració de Justícia, així com que el recurrent té dret a ser indemnitzat;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal de l'11 de maig del 2012;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 13 de juliol del 2012 que va admetre a tràmit el recurs d'empara 2012-10-RE, sense efectes suspensius;

Vistes les al·legacions presentades, el 24 de juliol del 2012 per la representació processal del recurrent;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

El 23 de febrer del 2006, en el marc d'unes diligències prèvies incoades contra els Srs. Guy Victor LLansol i Jerôme LLansol per un presumpte delicte major de blanqueig de diners, la Secció d'Instrucció de la Batllia va acordar el control dels comptes bancaris i del patrimoni immobiliari de les persones físiques i jurídiques que podrien trobar-se implicades en els fets investigats.

Segon

Com a resultat d'aquesta investigació, el 10 de maig del 2006, la Batllia va dictar un aute en què

acordava, entre d'altres, l'embargament i el bloqueig de diversos comptes bancaris titularitat del Sr. Guy Victor Llansol.

Tercer

El 21 d'abril del 2011, la representació processal del Sr. Guy Victor Llansol va demanar al batlle instructor l'arxiu de les actuacions com a "diligències indeterminades" i l'aixecament de totes les mesures adoptades contra el demandant.

Quart

El 14 de setembre del 2011, el batlle instructor va dictar un aute mitjançant el qual denegava aquesta petició.

Cinquè

La defensa del Sr. Guy Victor Llansol va formular un recurs d'apel·lació davant el president del Tribunal de Corts contra l'aute de la Batllia i, el 14 de desembre del 2011, el president del Tribunal de Corts va dictar un aute que desestimava el recurs formulat i confirmava l'aute del batlle instructor en tots els seus punts.

Sisè

La representació processal del Sr. Guy Victor Llansol va presentar, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions contra l'aute del president del Tribunal de Corts per considerar que es vulneraven els seus drets a la jurisdicció, a una decisió fonamentada en Dret, a la presumpció d'innocència i a un judici de durada raonable.

Setè

El 22 de març del 2012, el president del Tribunal de Corts va desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

Vuitè

El 16 d'abril del 2012, la representació processal del Sr. Guy Victor Llansol va presentar un recurs d'empara contra els autes del 14 de desembre del 2011 i del 22 de març del 2012, dictats pel president del Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a la presumpció d'innocència i a un judici de durada raonable, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Pel que fa a la vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret manifesta que les resolucions objecte de recurs manquen de fonamentació jurídica, pel fet que no s'indica quines normes la justifiquen.

Igualment, al·lega una manca de fonamentació fàctica, ja que, segons el seu parer, el raonament exposat en les resolucions objecte de recurs parteix de premisses inexistents o errònies de tal manera que està mancat de lògica i, per tant, es troba mancat de motivació. Concretament, els elements que justificarien l'embargament del recurrent són dos: d'una banda, el recurrent estaria implicat en una estafa comesa a Espanya l'any 2001 i, d'altra banda, estaria implicat en un assumpte de narcotràfic internacional i de blanqueig de diners provinents d'activitats il·lícites.

Aquestes suposicions no es basen en cap prova, ans al contrari consta en les actuacions un aute de processament dictat en la causa oberta a Espanya del qual es desprèn que el recurrent no va estar mai implicat en aquells fets; així com, també hi consta, entre d'altres, la sentència dictada pel Tribunal Correccional de Perpinyà que declara que el recurrent no va estar ni processat, ni jutjat en aquella causa, circumstància confirmada pel Vice-Procureur de Perpinyà.

Per consegüent, s'ha de concloure que el raonament de la Batllia, confirmat pel Tribunal de Corts, manca de lògica, perquè parteix d'unes hipòtesis manifestament errònies. En definitiva, s'ha atribuït caràcter d'indicis a elements que són meres sospites sense cap fonament, cosa que implica que el raonament manqui de lògica i esdevingui infundat.

Pel que fa a la vulneració del dret a la presumpció d'innocència, aquesta part considera igualment que d'una banda, s'ha procedit a l'embargament sense tenir cap suport legal i no correspon al recurrent demostrar l'origen lícit dels seus ingressos, sinó que correspon al jutjador cercar els indicis

suficients i fonamentar la seva decisió d'embargament. S'ha invertit la càrrega de la prova i, a més, tot i considerar insuficients les justificacions aportades pel recurrent en relació amb l'origen dels seus diners, el Tribunal de Corts tampoc precisa per quins motius les considera insuficients. D'altra banda, destaca que els comptes del recurrent es troben embargats des de fa sis anys, aquesta situació esdevé una mesura injusta, ja que és una condemna sense cap respecte del principi de presumpció d'innocència.

Pel que fa a la vulneració del dret a un judici de durada raonable, al·lega que les diligències prèvies es van incoar el 23 de febrer del 2006, el 10 de maig del mateix any es van embargar els comptes del recurrent i a partir d'aquell moment hi ha hagut llargs períodes d'inactivitat processal. En aquest sentit, cita diverses actuacions i el temps que han trigat a dur-se a terme, així com el fet que des del mes de desembre del 2009 la Batllia no ha efectuat cap diligència d'investigació dels fets, i destaca que han passat 6 anys d'ençà el començament d'aquestes diligències i que no s'han dut a terme amb la celeritat establerta a l'article 40 del Codi de procediment penal. Indica també que les qüestions plantejades no revesteixen una dificultat especial i que l'actitud del recurrent ha estat en tot moment col·laboradora i s'ha posat en contacte amb la Batllia en nombroses ocasions.

Per acabar demana al Tribunal Constitucional que declari la vulneració dels drets al·legats, que anul·li les resolucions objecte de recurs, que retrotregui les actuacions al moment processal anterior al pronunciament de l'aute del 14 de desembre del 2011 per tal que es dicti una altra resolució ajustada a Dret, que es declari la responsabilitat de l'Estat com a conseqüència d'un funcionament anormal de l'Administració de Justícia i que el recurrent té dret a ser indemnitzat.

Novè

L'11 de maig del 2012, el Ministeri Fiscal va presentar un informe mitjançant el qual demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara pel fet de no tenir contingut constitucional (article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

Segons el seu parer, no s'ha vulnerat el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, ja que d'una lectura de l'aute que resol el recurs d'apel·lació se'n deriva una motivació fàctica concreta, així com la fonamentació jurídica que porta a confirmar la resolució d'instància denegant l'aixecament de les mesures cautelars.

Pel que fa a l'eventual vulneració del principi de presumpció d'innocència, cal destacar que el recurrent manté la condició d'imputat dins el procés amb totes les garanties i que la investigació portada a terme en relació amb un presumpte delicte de blanqueig de diners, atesa la seva específica natura socioeconòmica porten a considerar que les mesures d'assegurament de la

investigació mateixa, ja sigui de caràcter real o personal, no poden ser considerades com a contràries o vulneradores del principi de presumpció d'innocència, sinó conformes al principi de legalitat que regeixen la seva adopció i finalitat, sent totes elles expressament autoritzades i contemplades en la norma processal.

Pel que fa a la vulneració d'un judici de durada raonable, considera que no es donen els elements que defineixen aquest concepte jurídic d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Constitucional i del Tribunal Europeu dels Drets Humans.

En aquest cas concret, convé destacar que ni el recurrent, ni la resta de persones que són objecte d'instrucció no es troben al Principat, cosa que ha comportat moltes diligències de localització i comissions rogatòries internacionals. Molt probablement en caldrà d'altres, cas que el recurrent no es personi a la Batllia, havent-se de destacar la seva especial actitud envers el batlle instructor reflectida en les diverses missives adreçades.

Seguidament, la naturalesa dels fets objecte de la investigació i el seu caràcter financer i d'ordre transnacional comporten necessàriament la cooperació penal de tercers països, i atorguen als fets una natura complexa, destacant-se el termini d'instrucció transcorregut com a similar en altres procediments de la mateixa naturalesa.

Finalment, el comportament de l'òrgan instructor mostrat a través d'una multiplicitat de resolucions a fi d'impulsar el procediment i resoldre les qüestions interposades pels imputats, és conforme a les previsions processals i no pot considerar-se una inactivitat que integri el concepte indeterminat de dilació indeguda, destacant-se la voluminositat de les diligències practicades fins a la data.

Desè

El 13 de juliol del 2012, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2012-10-RE.

Onzè

El 24 de juliol del 2012, la representació processal del recurrent va presentar un escrit d'al·legacions en què s'oposa al contingut de l'informe del Ministeri Fiscal i reprodueix substancialment les seves

al·legacions anteriors.

Dotzè

El 13 d'agost del 2012, la representació processal del Sr. Guy Victor Llansol i, el 20 d'agost del 2012, el Ministeri Fiscal, van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen els arguments i les al·legacions continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Com s'ha exposat amb deteniment en els antecedents, el recurrent en empara dirigeix el seu recurs contra els autes del 14 de desembre del 2011 i del 22 de març del 2012 dictats pel president del Tribunal de Corts, respectivament, en apel·lació i en incident de nul·litat d'actuacions en el marc del procediment de diligències prèvies DP-570-1/06.

Al·lega que les resolucions esmentades –i l'aute previ del batlle d'instrucció del 14 de setembre del 2011- han vulnerat els seus drets constitucionals a obtenir una resolució fonamentada en Dret (art. 10.1 de la Constitució), a la presumpció d'innocència (art. 10.2 de la Constitució) i a un judici de durada raonable (art. 10.2 de la Constitució). Demana que es declarin les vulneracions esmentades, que s'anul·lin els autes impugnats i que es declari la responsabilitat de l'Estat, com a conseqüència d'un funcionament anormal de l'Administració de Justícia i el seu dret a ser indemnitzat.

Algunes de les peticions i de les al·legacions formulades pel recurrent són similars a aquelles que van ser objecte d'enjudiciament en el recurs d'empara 2011-34-RE, dictat en relació amb diverses resolucions judicials adoptades en el marc d'aquestes mateixes diligències prèvies DP-570-1/06. Per aquest motiu, quan sigui necessari per resoldre aquest recurs, farem les referències oportunes a la sentència que acabem de citar.

Segon

Segons el parer del recurrent, la vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret s'hauria produït pel fet que les resolucions impugnades estan mancades de fonamentació jurídica i fàctica, en no existir cap precepte legal que permeti l'embargament dels comptes del recurrent i en partir de premisses errònies o inexistents com, per exemple, que el recurrent estaria implicat en una estafa ocorreguda a Espanya i estaria implicat en un assumpte de narcotràfic internacional i blanqueig de diners provinents d'activitats il·lícites. Aquestes premisses, segons el parer del recurrent, són il·lògiques, ja que en les actuacions no existeix cap element que corrobori aquests fets.

Com hem reiterat en moltes ocasions, atès que el recurs d'empara constitucional no constitueix una tercera instància judicial, quan s'al·lega la vulneració del dret constitucional a obtenir una resolució fonamentada en Dret -a diferència d'allò que succeeix en els supòsits en els quals s'al·lega la vulneració d'altres drets constitucionals-, aquest Tribunal no pot enjudiciar la correcció jurídica de la selecció, la interpretació i l'aplicació del dret efectuades pels òrgans judicials llevat que no hagin donat resposta a les pretensions formulades, o que la resposta no estigui motivada o hagin incorregut en algun error material patent o, finalment, que la resolució sigui lògicament o jurídicament irraonable, en el sentit, això darrer, de basar-se en una selecció, una interpretació o una aplicació que s'aparti de manera manifesta de les pautes emprades de forma general i reiterada pels juristes.

Doncs bé, en el cas enjudiciat, és evident que els tribunals de justícia han donat resposta a les pretensions formulades pel recurrent, que aquest coneix els motius que les fonamenten i que es tracta de respostes que no incorren en errors materials patents ni són lògicament ni jurídicament irraonables. No es pot imputar cap d'aquestes tatxes a unes resolucions judicials que obren diligències prèvies i declaren l'embargament i el bloqueig dels comptes corrents dels quals és titular o apoderat el recurrent, conjuntament amb un dels seus fills, basant-se motivadament en la necessitat d'investigar un presumpte delicte de blanqueig de diners provinents del narcotràfic i en el fet que el recurrent mantenia relacions no solament afectives sinó també financeres amb els seus dos fills, detinguts i processats a França per narcotràfic, un dels quals tenia poders de disposició del compte de titularitat del recurrent i compartia apoderament amb ell en un altre compte seu. Els comptes embargats rebien i feien transferències entre ells i amb altres comptes situats a l'estranger (especialment a França i a Espanya).

Es podrà dissentir de les premisses, de les inferències i, en definitiva, dels raonaments efectuats en les resolucions impugnades, però no de la seva existència i del seu caràcter motivat i raonable.

Tercer

El relació amb la pretesa vulneració del dret a la presumpció d'innocència, cal advertir d'entrada que, com hem reiterat en altres resolucions (veg. p. ex. les causes 2011-4-RE, 2010-6-RE i 2009-1-RE), aquest és un dret que protegeix als processats o acusats d'un delicte o d'una falta tot

assegurant que fins que no es declari la seva culpabilitat en un procés públic celebrat amb totes les garanties, cal considerar-los innocents. Aquest principi es tradueix a la pràctica, essencialment, en el fet que la càrrega de la prova per condemnar correspon a l'acusador, mai a l'acusat. Això no significa, però, com és obvi, que els òrgans judicials instructors –i el Ministeri Fiscal- quan existeixin indicis suficients de delicte, no puguin desplegar l'activitat que els hi ha estat legalment atribuïda de cercar proves sobre els fets i les responsabilitats corresponents i de prendre les mesures cautelars necessàries per tal de permetre i no perjudicar la investigació.

I això és cabalment allò que succeeix en aquest cas. Davant d'uns indicis que no es poden titllar d'irraonables, la Secció d'Instrucció de la Batllia obre unes diligències prèvies, adopta unes mesures cautelars i autoritza unes comissions rogatòries d'acord amb una interpretació i una aplicació de les regles processals que de cap manera es poden titllar d'irraonables.

El recurrent al·lega que en aquest cas no hi ha indicis sinó meres sospites i que les resolucions impugnades inverteixen la càrrega de la prova quan afirmen que no s'ha demostrat l'origen lícit dels fons dipositats en els comptes embargats.

Respecte de la primera al·legació, ja hem dit en el fonament precedent que no és irraonable, des de la perspectiva lògica i jurídica, considerar com fan els tribunals de justícia que en aquest cas existeixen indicis suficients per adoptar les mesures emprades i, pel que fa a la inversió de la càrrega de la prova, atesos els indicis esmentats, no es pot considerar tal l'afirmació de que a manca d'acreditació de l'origen dels diners existents en els comptes permet adoptar i mantenir les mesures cautelars per tal de garantir el resultat de les investigacions. A l'hora de valorar les vulneracions de la presumpció d'innocència no es pot menystenir el fet fonamental que aquesta presumpció té una intensitat menor en la fase d'instrucció en el marc d'unes diligències prèvies que en la fase de judici ja que la fase d'instrucció té una connexió molt més llunyana amb les proves de condemna.

Cal, doncs, desestimar aquesta al·legació del recurrent.

Quart

En canvi, la conclusió respecte de la pretensió relativa a la vulneració del dret a un judici de durada raonable ha de ser diferent, atès que el bé constitucional que protegeix, es pot aplicar amb tota naturalitat a la fase prèvia a l'obertura formal del procés i, més concretament, a les diligències prèvies i a les mesures cautelars com ara l'embargament i el bloqueig de comptes corrents.

A l'hora de precisar el concepte jurídic indeterminat de "durada raonable" al qual al·ludeix l'article 10.2 de la Constitució, aquest Tribunal, de la mateixa manera que els tribunals ordinaris andorrans, ha aplicat els criteris establerts pel Tribunal Europeu dels Drets Humans en relació amb l'article 6 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals i ha considerat que calia tenir present, a banda de la durada global dels processos enjudiciats, la seva complexitat processal, l'actitud processal de les parts i l'activitat desenvolupada pels tribunals.

Des d'aquesta perspectiva, i com ja vam dir en la sentència del 13 de juliol del 2012, recaiguda en la causa 2011-34-RE dictada en relació amb aquestes mateixes diligències prèvies, la primera constatació que cal fer respecte del supòsit que aquí ens ocupa és que d'ençà que la Secció d'Instrucció de la Batllia va obrir les diligències esmentades -el 23 de febrer del 2006-, va acordar el control dels comptes bancaris –el 13 de març del 2006- i, finalment, va decretar el seu embargament i bloqueig -el 10 de maig del 2006-, havien transcorregut més de 6 anys en el moment en què el recurrent va presentar el recurs d'empara –el 6 d'abril del 2012.

Aquesta primera constatació obliga a reconèixer d'entrada que el lapse de temps durant el qual es van mantenir les mesures objecte de recurs va ser objectivament molt dilatat. Cal, per tant, enjudiciar amb deteniment la raonabilitat d'aquesta durada a partir de la triple perspectiva d'anàlisi abans apuntada.

Doncs bé, pel que fa a la complexitat processal del cas, és clar que el tipus d'activitats presumptament delictives que s'investiguen ofereixen serioses dificultats d'indagació; que aquestes dificultats estan agreujades pel fet que el recurrent i els altres implicats no estaven a disposició de la Batllia i a més les activitats investigades s'haurien desenvolupat en el territori de diversos Estats i haurien requerit la tramesa de comissions rogatòries a França i a d'altres països.

És evident que, objectivament, aquests fets, sobretot segons quins siguin els acords internacionals que l'Estat implicat hagi signat –o no signat- amb altres Estats, compliquen el procés, el poden retardar i, molt especialment, pel que fa a les comissions rogatòries, fan que la seva prolongació no depengui únicament de l'actuació dels jutges i tribunals de l'Estat sol·licitant, en aquest cas l'andorrà, sinó que quedi en part en mans de les autoritats dels Estats als quals s'han dirigit les comissions.

Tanmateix, aquests fets incontrovertibles, malgrat que s'han de tenir molt presents a l'hora de valorar les dilacions, no poden convertir-se en una excusa d'aplicació automàtica i acrítica amb capacitat de justificar, sense més, i en tot cas, qualsevol dilació. Més concretament, pel que fa a les comissions rogatòries, encara que la celeritat en el seu compliment no depengui de la voluntat dels jutges i tribunals andorrans, quan aquests comproven que dins d'un termini raonable no s'obté cap resultat han de posar fi a les dilacions emprant els instruments que sí que estan al seu abast.

En el cas que estem enjudiciant, segons consta en les actuacions, la primera comissió rogatòria es va acordar per la batlle el 10 de juliol del 2006, es va enviar el 14 de setembre del mateix any i, el 29 de novembre següent, la policia andorrana va emetre un informe després d'efectuar un desplaçament a Perpinyà per consultar els documents pertinents. Fins aquí el procés segueix pautes de durada raonables. El setembre del 2007 la batlle autoritza l'enviament d'una nova comissió rogatòria per tal que la policia andorrana pugui prendre declaració al recurrent. El 10 de febrer del 2009 –és a dir 1 any i 4 mesos després de l'autorització- la policia andorrana emet un nou informe després d'un desplaçament a França. El 14 de desembre del 2009, és a dir, quasi un any després de l'informe anterior, la batlle instructora, que reconeix en un aute del mateix dia, que "les anteriors comissions no han aportat cap fet de rellevància per la investigació en curs", autoritza una nova comissió rogatòria dirigida al Ministeri d'Afers Estrangers de França en la qual sol·licita resposta a sis qüestions concretes relacionades amb les diligències prèvies que se segueixen contra els fills del recurrent. Consta també a les actuacions una carta del 12 de gener del 2010 de la policia andorrana que comunica a la batlle que la comissió rogatòria ha estat enviada a França, Bèlgica, Libèria, Espanya i "a la resta de països" a través de la Interpol. Hi ha també un acusament de recepció dels Estats Units –febrer del 2010- i de França -abril del 2010-. Després d'aquesta data no hi cap altre document relatiu als resultats de les comissions rogatòries.

Aquestes dades posen de manifest que, en relació amb les comissions rogatòries, la Batllia, malgrat que no ha tingut una actuació totalment passiva, ha deixat passar llargs períodes de temps sense actuar i sense prendre mesures davant els retards. Per exemple, entre l'informe fruit de la primera comissió rogatòria –novembre del 2006- i la sol·licitud de la segona –setembre del 2007-, passa quasi 1 any i es triga 2 anys a emetre's l'informe de la policia –febrer del 2009- i, davant la manca de resultats de les anteriors comissions, encara es demana una tercera comissió el desembre del 2009 la qual a dia d'avui –3 anys més tard- no sembla haver obtingut cap resposta.

Certament, la Batllia i el Tribunal de Corts han estat actius a l'hora de donar resposta als escrits de la lletrada del recurrent demanant l'aixecament de l'embargament i del bloqueig dels comptes i l'arxiu de les diligències (de gener del 2010, recorregut en apel·lació el mes d'abril d'aquest mateix any i d'abril del 2011, recorregut el mes de setembre). Els lapses de temps emprats per resoldre totes aquestes peticions i els seus corresponents recursos d'apel·lació, contra allò que al·lega el recurrent, no vulneren el dret a no patir dilacions indegudes, ja que malgrat que en algun cas no es van respectar els terminis legalment establerts, no es pot considerar que fossin retards de durada irraonable des de la perspectiva del dret de l'article 10 de la Constitució. Tanmateix, el fet que els tribunals hagin donat resposta en un temps raonable a les peticions d'arxiu de les diligències i d'aixecament de les mesures cautelars no justifica ni mitiga els problemes derivats de no haver adoptat les mesures pertinents per posar fi a unes dilacions que es poden considerar irraonables atesos els temps morts que es van produir al llarg dels anys que duraven les actuacions des del seu inici fins a la petició de la tercera comissió rogatòria, el desembre del 2009, i la manca d'actuacions que s'observa des d'aquesta data fins a l'actualitat.

Per completar el nostre enjudiciament, cal indagar si el nombre de demandes formulades pel recurrent –i per altres implicats- d'aixecament de les mesures cautelars i d'arxiu de les diligències, ha impedit que la Batllia podés fer front amb més rapidesa a les exigències de celeritat que aquest

tipus de mesures i diligències requereix, segons preveu expressament la legislació processal andorrana. Doncs bé, les dades que acabem de descriure no permeten arribar a aquesta conclusió. Al contrari, el fet que l'advocada del recurrent presentés al llarg de sis anys dos escrits demanant a la Batllia l'aixecament de les mesures cautelars i l'arxiu de les actuacions no es pot considerar que entorpeixi el procés. És cert que el recurrent des de l'any 2007 va enviar personalment a la batlle quasi una vintena de cartes defensant la seva innocència i demanant l'aixecament de les mesures cautelars però tampoc aquesta actitud és pot considerar que entorpís el funcionament de la Batllia.

En aquestes circumstàncies, els més de 6 anys de durada de les mesures cautelars d'embargament i bloqueig dels comptes bancaris i de les diligències prèvies pot considerar-se com una vulneració del dret del recurrent a un judici de durada raonable. I, per restablir-lo en la integritat del seu dret, cal declarar que en el termini màxim de 6 mesos la Secció d'Instrucció de la Batllia ha de prendre les decisions que estan en l'àmbit de les seves competències per fer cessar la vulneració del dret, sense que la inactivitat d'autoritats d'altres Estats en relació amb les comissions rogatòries trameses pugui justificar la prolongació de les dilacions.

La declaració de la vulneració del dret a un judici de durada raonable i l'ordre o la comminació que cessin les dilacions constitueix l'objectiu propi i primordial dels procediments constitucionals d'empara que reconeixen la vulneració del dret constitucional a tenir un judici de durada raonable. Tanmateix, en aquest cas el recurrent demana que el Tribunal declari la responsabilitat de l'Estat pel mal funcionament de la justícia i que es reconegui el seu dret a ser indemnitzat.

Malgrat que, segons l'article 10 de la Llei qualificada de la Justícia, el reconeixement del anormal funcionament de l'Administració de Justícia i la declaració de la responsabilitat de l'Estat correspon al Tribunal Superior de Justícia, no es pot descartar de manera general i apriorística que en determinades circumstàncies la reparació de la vulneració del dret a un judici de durada raonable pugui portar aparellada la declaració del dret a ser indemnitzat i fins i tot la fixació de la indemnització per part del Tribunal Constitucional. Això és el que va succeir en la sentència recaiguda en la causa 2009-9-RE que tenia per objecte del procés a quo una controvèrsia sobre el dret a ser indemnitzat i una negativa del Tribunal Superior de Justícia a entrar a conèixer de la indemnització sol·licitada. Nogensmenys, en aquesta causa no concorre cap element que obligui a aquest Tribunal a resoldre definitivament aquesta qüestió, ja que des de la perspectiva constitucional, la reparació de la vulneració del dret queda satisfeta i el dret constitucional reintegrat amb la declaració de la seva vulneració i l'ordre que cessin les dilacions.

Aquesta declaració no impedeix, però, que el recurrent pugui acudir a les vies ordinàries per fer valer els drets i els interessos que cregui oportuns en relació amb les dilacions declarades.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Atorgar parcialment l'empara al Sr. Guy Victor Llansol.

Segon

Declarar que s'ha vulnerat el dret del recurrent a un judici de durada raonable, reconegut a l'article 10.2 de la Constitució.

Tercer

Comminar la Secció d'Instrucció de la Batllia que adopti, en un termini de 6 mesos, les mesures que estan en l'àmbit de les seves competències per fer cessar la vulneració d'aquest dret fonamental.

Quart

Desestimar la resta de pretensions.

Cinquè

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr. Guy Victor Llansol, al president de la Batllia, al president del Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 7 de setembre del 2012.

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona Laurence Burgorgue-Larsen

President

Vicepresidenta

Carles Viver Pi-SunyerPierre Subra de Bieusses

Magistrat

Magistrat